

Otevírání cest 2002

aneb

*... nechci nikdy vidět, nechci nikdy
slyšet o cestách Hell's...*

Otevírání cest

15. 3. – 17. 3. 2002

Tak a máme zase nový rok. Možná si říkáte, že mám docela postřeh, když jsem si toho všimla až půlce března. Ale teprve dnešním dnem se oficiálně otevírají cesty a cestičky, silnice, silničky a okresky, pěšinky a polňačky, po kterých se budou i v letošním roce prohánět naše kola a kterým budeme z jejich asfaltové pýchы ukrajovat kilometry; a že jich bývá ke konci roku i několik tisíc. Tak ať jsou to kilometry vždy šťastné, slunečné a bezpečné. Ať na cestách zažijeme jen legraci, ať poznáme zase kus světa.

Z doby, kdy cesty ještě nebyly otevřeny, jste si mohli přečíst o dvou uskutečněných jednodenních výjezdech. Nyni se připravujeme na první celovíkendovou výpravu. Pomalu se slézáme v Jeskyni (viz. zpráva z Předsezónní výpravy). Přípravné práce páně techniků vrcholí a my ostatní se jen tak motáme kolem, dobalujeme a vůbec všemožně překážíme. Ale i tak opouštíme brány školy na Komenského náměstí a ještě není ani půl čtvrté SEČ.

Loučí se s námi Marcela, která je už skoro dva měsíce ve stavu nemoci a přišla nás před výpravou povzbudit. A pak už funíme ve složení: Já (Markéta), Tereza, Martin, Dig a Pavel do prvního kopečku směrem Malešice, kde parkujeme u tamního supermarketu PRONTO a jdeme nakoupit proviant. S Terkou bloudíme mezi regály a nakládáme do košíku, co nám padne pod ruku a co tak bude pro naše mlsné jazýčky a prázdná břiška nejspokojivější.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	153	0	0	14

Venku se kluci s kýmsi vybavují, asi narazili na nějaké kamarády. Ale ten pán je mi nějaký povědomý. A jéje, Martinův táta. A ta slečna? Aha, paní Buřičová. Tak to je gól. No nic. Loučíme se s nimi a vyrazíme vstříc naší dnešní cestě.

Jedeme známou výjezdovou cestou kolem Malešické teplárny, ale v Dubči je menší změna a jedeme na Koloděje. Tuhle cestu moc nepoužíváme, zejména jsem tudy nikdy nejela za světla. A tak je Dig mírně překvapený, když se ho ptám, co je za tím plotem, kolem něhož právě projíždíme. Nepoznala jsem totiž Kolodějský zámeček.

V Kolodějích jsme nějak zapomněli odbočit na Klánovice a tak chvíli váháme, jestli se kousek vrátit nebo ne. Zasahují do debaty a ze svoji navigátorské pozice velím pokračovat podle trasy. Ale už po prvních stech metrech je mi jasné, že za chvíli uslyším: „Která ženská zase tohle rozhodla“, protože se z pod našich koleček jaksi vytratil asfalt a my teď kodrcáme po nějakých výmolech, dírách, šutrech – no prostě je to tu rozruté a připravené na novou pokrývku. Ale kluci nic neříkají, je jim jasné, že tohle se tušit nedalo a tak překonáváme necelé dva kilometry po této cestě a pak už po asfaltu frčíme do Klánovic a ven z Prahy. Hui hui hui hui hui

Tak tohle byla siréna, kterou vždycky používáme (mimo jiné, samozřejmě) při mijení cedule naší stovčaté matičky. A to jak směrem ven, tak i směrem dovnitř.

Najeli jsme na hlavní silnici a nastal horor. Tedy takovej malej horror, řekněme horrůrek. Nějak nám to nejede, fouká protivítr nebo co to je.

Moc se mi líbila Martinova teorie, podle které lidé opouštějící v pátek Prahu a mířící ven, způsobují v Praze podtlak, který se musí vyrovnat tím, že do Prahy přibude množství vzduchu ve stejném objemu, jako je objem lidí, co opouští Prahu. Takže je jasné, že v pátek fouká směrem do Prahy a v neděli při návratu fouká směrem z Prahy. To zase lidé vracějící se z chat, chalup a výletů vytlačují vzduch z Prahy. Takže vidíte, jaké to máme my víkendoví cykloturisté těžké ☹.

A tak uháníme po hlavní silnici na Poděbrady, pomalu se stmívá a neděje se nic zajímavého a výjimečného. Tedy až na to, že se nám nějak ztrácí Pavel. Čekáme na něj, abychom raději jeli společně a mezitím se snažíme Terce nakecat, že ty modré tečky na mapě podél některých silnic jsou zakreslené stromy Kluci dokonce tvrdí, že jde o modřiny. Ale Terka nám nevěří a nelibě nese, že si z ní děláme legraci. Když nás dohnal Pavel, vyrazíme dál. Výstraha bliká a my se poměrně svižně posunujeme silnicí.

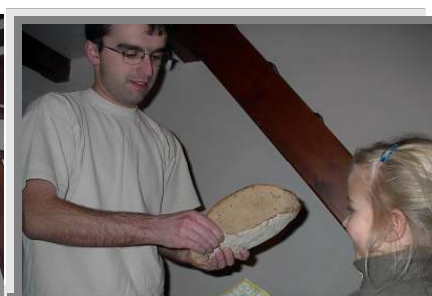
Opravuji, Dig, Martin a Tereza se svižně posunují. Já se posunuji asi 200 metrů za nimi a zhruba tak stejně daleko za mnou je Pavel. Tak ten se také moc svižně neposunuje. Bližím se k motorestu Kersko, už je docela slušná tma, přede mnou v dálí blikají Terčiny zadní výstražné LEDky. A už jsme tady, motorest Kersko a čekací pauza. To je fajn, ale ještě by to chtělo počkat na Pavla. Naposledy jsem ho viděla, když zastavoval u krajnice a instaloval si blikáčku. Ale nějak nejede. Je docela zima, přiooblékáme se, poskakujeme, pochodujeme kolem dokola, abychom se trošku zahřáli. A Pavel pořád nikde. Martin vytáhl mobila a pokouší se s Pavlem spojit. Po chvíli čarování jsme se dozvěděli, že měl Pavel defekt a že je někde ve vesnici a pokouší se o opravu. Víc jsme se nedozvěděli a tak čekáme a čekáme a mžouráme do tmy a vyhlížíme Pavlovo světýlko. Začínáme být docela nervózní, protože máme omezený příjezdový čas do Nymburka 22-tou hodinou. A také by to chtělo si někde dát večeri.

Konečně je Pavel tady. Sděluje nám zážitky z výměny pichlé zadní duše a pak nasedáme na kolo a rychle frčíme dál. Do Sadské je to co by kamenem dohodil a tam se po několika nezdarech usazujeme v malé příjemné vinnárnici u čajů, grogů, piva a jednoho jídelního lístku. Kluci si objednávají smažáky se šunkou a my s Terezou česnečku a toasty. Urchní nás upozorňuje, že si budeme muset na jídlo počkat cca 3/4 hodiny, protože tu má nějaký zájezd. No co se dá dělat, když je to jediná „vařící“ hospoda široko daleko. Nakonec z čekání bylo jen 1/2 hodiny, takže jídlo do sebe ani nemusíme rychle házet. Česnečka byla skvělá a myslím, že jsme se jí s Terezou přejedly. Kluci byli také spokojeni, zejména, když po nás mohli dojst ty toasty. Ale

Vyjíždíme ze Sadské směř Nymburk. A pak najednou s hrůzou zjišťujeme: „Kde je Pavel?“ Čekáme na něj docela dlouho, než přijel, a přemýšlíme, co se mu asi mohlo stát. Nakonec jsme mu prý jenom ujeli, nestačil se ani rozkoukat a my už jsme pádili pryč. MRK.

V Nymburce jsme coby dup. Dig nás navedl k místu dnešního noclehu. A vida, tady to známe, lovi jsme přesně tady byli v hospodě na obědě. Dig zavolał pánovi domu a ten nám přišel otevřít. I se svou dcerou Sandrou. Byli jsme uvedeni na dvůr, kde jsme zaparkovali kola a bágly vynesli nahoru. Uvítání proběhlo ve stylu státní delegace: chleba a sůl.

Když jsme se usidili v přidělené místnosti a vybrali spáči věci, sesedli jsme se u kytary a zpívali. Pán domu Michael naladil kytary a potom s Markétou hráli a všichni jsme zpívali. Pavel pořád poleňčoval a pospával. TRZ.

Ona ta únava se začala postupně projevovat na všech, takže jsme to kolem půlnoci zakončili a odebrali se spinkat. MRK.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Nymburk	40	209	56	19,2	7-3

Ráno 16.3. sobota

Vzbudili jsme se asi v půl deváté a vyprávíme si zážitky z noci. Jak jsme nemohli usnout, jak byla na patře tvrdá zem, jak v noci někdo chrápal, jak nad ránem venku rámusili se sudama ... a už je tu Michael a že prý máme vstát a tak pomalu vstáváme,

balíme a připravujeme snídaní. Na plynových vařičích si vaříme čaj a pak do sebe tlačíme rohlíky, chleba a debatujeme o vše možném a nemožném.

Dig nám vypráví, co tady všechno s Michaelem už udělali a co se ještě dělat bude. Do toho kolem nás pobíhá Michael a vymýšlí různé koniny, instruuje Diga a plánují postup dalších prací. Po snídani nás ještě Michael provádí domem. Má to tady moc pěkně zařízené, zejména krásný bytček v podkroví. A pak už jdeme ven a připravujeme se na odjezd. Čekáme na Michaela, který se rozhodl, že pojede kousek s námi a vyzkouší nové kolečkové brusle. A už je tady, tak jedeme.

Vyrazíme směr náměstí a řeka Labe, jedeme samejma jednosměrkama v protisměru, ale zdá se, že tady je to běžné, jakože zde mají cyklisti vždy a všude absolutní přednost. Na cyklostezce podél řeky je pohoda a rovinka. Michael jede šílenou rychlostí, kluci a Tereza se ho snaží neztratit. Já jedu vzadu

s Pavlem. Nakonec vidím, že i Terka zvolnila a nestačí jim. Jsou to blázni. Čekají na nás kus před Poděbradama

a pak jedeme dál. Protože Poděbrady zpravidla vždycky jenom profrčíte při nějakém návratu, jedeme se dneska trošku porozhlédnout do centra. Když už tam nebude nic zajímavého, tak na náměstí

mají výbornou zmrzlinu a před zámkem je možno zadarmo si natankovat Poděbradku. Nikomu ale extra nechutná a tak jí statečně piju jenom já. Tereza nám čte o Poděbradech nějaké zajímavosti, abychom byli vzdělaní. A také čte o Sadské, kde jsme projížděli včera a nějak jsme si nestihli o tom nic povědět o Nymburce.

- **Sadská**

Městečko v Polabí nedaleko Nymburka. Sadská leží u zdaleka viditelného kopce (svědecký vrh = opukový kopec). Opuka středního turonu kopce je bohatá na zkameněliny vymřelých mořských živočichů. Na západním konci vrchu v bývalém lomu jsou tzv. dřínovské koule, pevné lavice vápenců. prokládající písčité slínovce a obří hlavy. Tyto tvary vznikly při zvětrávání opuky.

Toto místo bylo osídleno již v Pravěku, ve druhé polovině 10. st. zde Čechové vybudovali knížecí dvorec. Součástí tohoto dvorce byla i kaple, kterou vysvětil sv. Cyril. Ve 12. st. byl dvorec dějištěm několika významných českých kněmů. Na počátku 12. st. byla kaple přestavěna na kostel.

Pod knížecím dvorcem vznikla ves, která byla v roce 1526 povýšena na městečko. Na okraji města stojí kaple Panny Marie. Architektonicky velmi cenná stavba, jejíž půdorys tvoří průnik dvou elipsoidových těles. Architektem byl K. I. Dienzenhofer.

Na náměstí je barokní hranolová zvonice z 1. pol. 18. st. Uprostřed náměstí je morový sloup se sochami světců z r. 1748. Na domě čp. 73 je pamětní deska, která připomíná, že se tu narodil spisovatel František Paroubek. Jeho hrob je na místním hřbitově. A na náměstí také sídlí museum, které je ale otevřeno jen v sezóně.

Severně od obce je při kraji lesa areál bývalých lázní. Zde začíná 2 km dlouhá cesta přes lužní Bor se slepým ramenem Labe. Tato cesta je lemovaná chráněnými letními duby, které jsou staré 170 - 200 let.

- **Nymburk**

V minulosti jedno z nejvýznamnějších českých měst se spoustou dochovaných historických památek. Dnes je to důležitý železniční uzel v Polabí.

Nejstarší archeologické nálezy pochází z období pozdní doby kamenné. Do tohoto období spadá i unikátní objev z r. 1994 = skříňový hrob s kamenným obložím megalitického typu.

Ve 13. st. stál u zrodu tohoto města Otakar Přemysl II. Název města vznikl z latinského Novum Castrum = Nový Hrad. Město se stalo sídlem krajského úřadu. Město vzkvétalo až do období 30ti leté války. Pak přišly pohromy. Několikrát bylo obléháno saskými a švédskými vojsky. Vrchol ovšem přišel v r. 1634 kdy město dobyli sasové. Obyvatelé byli vyvražďeni a město proměněno na trosky. Z této rány se Nymburk už nikdy nevzpamatoval. Rozvoj brzdily četné požáry. Nejhorší vypukl v r. 1838, kdy shořelo 82 domů a město ztratilo svůj starobylý ráz.

Pomohlo až budování železnice, která Nymburk proměnila v důležitý železniční uzel. Vyrostla nová nádraží a unikátní železniční kolonie. Nymburk tak postupně získal někdejší lesk a stal se prosperujícím průmyslovým a kulturním centrem.

Z velkého množství památek jsou nejdůležitější zbytky hradeb z let 1288-1335. Dva pásy hradeb obklopovaly město ze tří stran a poskytovaly skvělou ochranu. Dominantou města je kostel sv. Jiljí na Kostelním náměstí. U nás je to ojedinělá cihlová gotická stavba z let 1280-1380. Na náměstí Přemyslovců stojí renesanční radnice z r.1526 z režného zdiva a pískovcových kvádrů.

V Nymburce se narodil barokní hudební skladatel Bohuslav Matěj Černoهورský, spisovatel František Rachlík a spisovatel Ladislav Ptáček. Svá studentská léta zde prožil Bohumil Hrabal, který sem umístil děj řady svých děl, např. Postřižiny.

- **Poděbrady**

Lázeňské město a letovisko na Labi, sídlo známých skláren Bohemia. S názvem obce se poprvé setkáváme v pol. 12.st. V 2.pol. 13.st. obec získal král Přemysl Otakar II.a v její blízkosti dal zbudovat kamenný vodní hrad. Obec se postupně změnila na poddanské město. Čeští králové využívali zdejší rozlehlé lesy k lovu. Odtud pocházel i český král Jiří z Poděbrad, který tuto obec povýšil na město. V roce 1539 byli Poděbrady povýšeny na královské město. Katastrofální následky přinesl městu požár v r.1681. Tehdy lehla popelem asi polovina města.

Významný zlom nastal v roce 1905. Tehdy navštívil město von Bulow, proslavený proutkař. Ten zde objevil pramen, který byl navrtán v hloubce 96,7 m. Šlo o pramen minerální vody s výbornými léčivými účinky. Tak byl položen základ zdejších lázní. První úspěšná lázeňská sezóna proběhla v roce 1908. Léčba se specializuje na srdeční a cévní onemocnění. Hlavním léčivým zdrojem

lázní zůstává i dnes minerální voda Poděbradka, stáčená i do lahví. Pro vysoký obsah oxidu uhličitého se používá i ke koupelím.

Město má i řadu historických památek. Dominantou města je zámek při pravém břehu Labe. Zámek byl častokrát přestavován. Z raně gotického na renesanční a současnou, barokní, podobu získal za vlády Marie Terezie.

Mezi ulicí Na valesch a železnicí je lázeňská čtvrť s rozlehlým parkem a kolonádou z r. 1936. Před nádražím vyvěrá pramen Trnka. V lázeňském parku se pořádají chodecké závody. Na okraji města jsou rozlehlé sady S.K. Neumanna. Zde stojí pomník od K. Lidického, který připomíná básníkův pobyt v letech 1934-1939. V parku je i slepé rameno Skupice, přírodovědecky cenné území.

V Poděbradech jsou četná sportovní zařízení, která návštěvníkům poskytují skvělé služby. V r.1876 založili ve městě bratři Gerhartové sklárny, které se od r.1927 specializují na výrobu olovnatého křišťálu. Tyto sklárny si získaly světový věhlas jako sklárny Bohemia.

Pak pokračujeme po cyklostezce a Michael pořád drží tempo s námi. Nechápu, jak je možné jet na bruslích 15 kilometrů rychlostí něco přes 20 km/hod. V Libčicích nad Cidlinou stezka končí a my musíme najet na normální silnici. Mají tu v poli nějaké sochy, tak se na ně jdeme podívat. A opravdu. Je to památka na Slovanské Hradiště, které tady kdysi stálo. Ve vesnici dokonce mají zajímavou mozaiku vybudovanou na toto téma. Chvilí tady zevlujeme, provádíme různá vtipná foto u soch a u mozaiky.

a pak se loučíme s Michaelem, který se vrací do Nymburka, a pokračujeme dál.

Projždíme jednu vesnici za druhou, jede to docela svižně. Inu Polabská rovina. A pak najednou z ničeho nic to moc nejede, tipujeme to na nějaký špatný povrch. Dáváme pauzu se svačinkou, Dig uvolňuje Martinovi dynamo nebo co mu to tam drhlo. A pak už zbývá posledních 15 km do Chlumce nad Cidlinou. Krajina začala být mírně zvlněná, ale je to docela příjemné, člověk se také občas svezí.

Takže jsme se ani nenadáli a jsme tam. Chlumecký zámek z tohohle směru je opravdu za lesem, písnička nelhala. Jdeme na prohlídku. Tereza bručí, že prý jsem tvrdila, že je zámek na rovině a hned vedle silnice a on je zatím na mírném kopečku.

No tak ano, ale je to takový malinkatý kopeček, i když poněkud prudký. Zaparkovali jsme kola před zámkem a obcházíme ho kolem dokola.

Dovnitř se podívat nejdeme, protože není otevřený a tak nám Tereza udělala přednášku z připravených papírů. Musím říci, že to má zpracované moc pěkně. Myslím, že se této role za Lenku zhostila vskutku znamenitě; zejména při nedělním návratu nás cestou upozornila na spoustu zajímavostí. Ale k tomu teprve dojdeme...

- **Chlumecký nad Cidlinou**

Na severozápadním okraji městečka Chlumecký nad Cidlinou se na drobném návrší zdvihá zámek Karlova Koruna, který byl postaven v letech 1721-1723. Architektem zámku byl František Maxmilián Kaňka. Inspirací pro tuto stavbu mu byl projekt Giovanni Santiniho, architekta českého baroka. Tato stavba je velice svérázná: ke střednímu válcovému jádru se paprskovitě připojují tři křídla. Každé křídlo zámku je kryto mansardovou střešou (střeška s krovem zalomeným do různých úhlů), která má na vrcholu plechovou dekorační vázu.

Do jedné z výdutí mezi křídly je zasazeno tříramenné otevřené schodiště, které vede do prvního patra střední válcové části. Jak bylo závazným pravidlem barokních zámků, umístil architekt do této části společensky nevýznamnější prostory: dole je přízemní sala terrena (místnost s přímým vstupem do zahrady), kterou nese šest pilířů. Nahore je umístěn slavnostní sál, který prostupuje jak do prvního, tak do druhého patra a na vrcholu je krytý kupolí. Celý sál je zdoben umělým mramorem a zladeným štukem.

V blízkosti zámku byla v 18.st. vystavěna kaple a další zámecké budovy (jízdárna, stáje atd.). Počátek 19.st. přinesl další úpravy. Na svazích kopce byl zřízen anglický park a těsně pod zámkem byl postaven empírový skleník. A později byl upraven i vnitřek zámku. Ve třicátých letech 20.st. byl opraven původní vzhled zámku. Tím se zámek stal jednou z nejvýznamnějších barokních staveb u nás.

Těžkou pohromu přinesl rok 1943, kdy zde vypukl velký požár, který hodně poškodil interiéry. Zámek je postupně opravován a pomýšlí se zde na zřízení expozice, která by se vztahovala k selským nepokojům. Právě zde došlo k největší bitvě mezi vzbouřenými sedláky a císařským vojskem v roce 1775.

Jsme před zámkem a prohlédneme si jej. Mají tady dokonce pávy. Jednoho na cestičce a druhého zpozoroval Pavel na střeše budovy u zámku. Dohadujeme se, jestli je živý a jak se tam mohl dostat, když v tom Dig zpozoroval, že na obrovském stromě v zahradě jich v koruně sedí několik. A jeden má dokonce rozevřený ocas. Napočítali jsme jich rovných 10 kusů. No to jsme tedy ještě ani jeden neviděli. A hned se máme o čem dohadovat: jestli pávi litají a jak se dostali na strom a na střechu domu.

Pak jedeme do Chlumce na oběd. Brzdíme před hospodou a Martinův průzkum dopadl nevalně: Už nevařej. No jo, ono už je skoro půl třetí. Ale byli jsme posláni do hotelu na hlavní ulici. To je hned za rohem. Parkujeme kola před hotelem, když tu z něj vychází známý cyklista, kterého jsme potkali před zámkem. Prý tam vaří výborně a mají „normální“ jídla.

Tak to jdeme zkusit, i když nám to vevnitř připadá nějaké nóbl. Usedáme do měkkých křesel a už se nám nese jídelní lístek. Z „normálních“ jídel mají jenom guláš, smažák a játra a ani ty nakonec nemají, takže si objednáвам špagety a česnekovou polívku. Pavel si dává guláš, Tereza smažák a Dig s Martinem kuřecí stehno v pikantní omáčce. Je to dobré a je toho dost. Po jídle platíme a zhruba v půl čtvrté vyrazíme dál. Do Kolína je to ještě asi 30 km a krajina už je lehce zvlněná. Jede se docela fajn. V Digově kole cosi chrastí, a už to vidím, je to prasklý drát. V Dománovicích zastavujeme a Dig ho jen odstranil, kolo vycentroval a jedeme dál.

MRK.

Než jsme se nadáli jsme v Kolíně. Odtud je to do Lošan jen kousíček.

- **Kolín**

Hospodářské a kulturní centrum středního Polabí. Město bylo založeno kolem roku 1257 Přemyslem Otakarem II, a postaveno na pravidelném obdélném půdorysu. Výraznou dominantou města je monumentální raně gotický kostel sv. Bartoloměje s chórem ze 14.st. od Petra Parléře. Hezky je soubor původně gotických domů, které byly barokně upravovány. Morový sloup pochází z r.1682. Regionální museum v Brandlově ulici nabízí expozice věnované historii města, bitvě u Kolína a připomíná slavné kolínské rodáky.

V Kolíně se narodil rybníkář Jakub Krčín z Jelčan, básník Josef Svatopluk Machar a malíř Rudolf Kremlička. Dlouhé roky zde pobýval kapelník František Kmoch. Milovníci dechové hudby dobře znají tradiční červnový festival Kmochův Kolín.

Ještě jsme si prohlédli historické centrum a vyjeli z města. Nejdřív jsme jeli ostře z kopce a pak ostře do kopce a pak ještě jednou do kopce. A pak že je Kolin v rovině. To není pravda! Přesto jsme v Lošanech kvátce po šesté hodině. Přivítali jsme se s domácími, zaparkovali kola a byli uvedeni do spacích místností. Pak jsme se sedli v hlavní místnosti a dostali večeři. Měli jsme výtečný burčák. Byl opravdu moc dobrý. Pak jsme našemu hostiteli předali dva vaječné roňáky jako dar a odpočívali a povídali si. O půl deváté jsem já, Markéta a Martin

odešli spát. Byli jsme opravdu hodně unavení. V půl desáté přišel Pavel s Digem. Tak jsme zalehli a spali a spali. Dobrou nocínku Trz

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Lošany	42,5	286	77	17,1	10-1

Ráno 17.3 neděle

Budíme se po deváté hodině a vůbec se nám nechce vstávat. Přesto v půl desáté vylézáme

a jdeme na snídani. Čaj jsme měli už uvařený, tak jsme si donesli rohlíčky a něco k nim a pustili jsme se do snídane. Asi po hodině se vrátila paní domácí a přivezla nám čerstvé rohlíčky. B oňuzel pozdě. Už jsme byli po snídani. Pak jsme byli nařináni k práci. Kluci míčali beton a já s Markétou jsme pomáhaly v kuchyni. Trz

Zas tak nás honit nemuseli, protože se s tím tady počítalo. Je to tradice. Vždycky když přijedeme, tak tady něco popracujeme. Tentokrát jsme zabetonovávali cosi na jižní terase.
DIG.

Po uvaření oběda jsme šli hrabat na zahrádku trávu

V jednu jsme se vrátili do baráčku a naobědvali jsme se. Po obědě jsme se rozloučili a vydali se na cestu do Prahy. Jedeme přes Polní Voděrady a Lipany. V Lipanech jsme se jeli podívat k památníku. Právě u této vesničky se v roce 1434

konala nejslavnější bitva husitského období. A taky se tady Digovi porouchal přesmyčáč. A to dost hodně. Vyjeli jsme k mohyle

a Dig se pustil do oprav. Vypadalo to dost zle, ale přesto se mu to povedlo opravit. Je opravdu moc šikovný.

- **Lipany**

Nevelká ves, která během své existence ničím zvláštním nevynikla, jen s jednou jedinou výjimkou. V r. 1434 se zde odehrála nejvýznamnější bitva husitského období. Husitská vojska, vedená Prokopem Holým, byla lstí (panské vojsko husity vylákalo z ochranného kruhu tím, že předstíralo ústup) poražena. A Prokop Holý v této bitvě padl. Tento výsledek umožnil umírněným silám ukončit dlouholeté boje v Čechách.

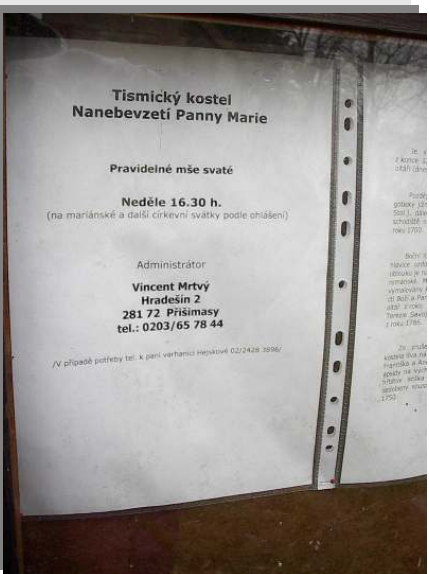
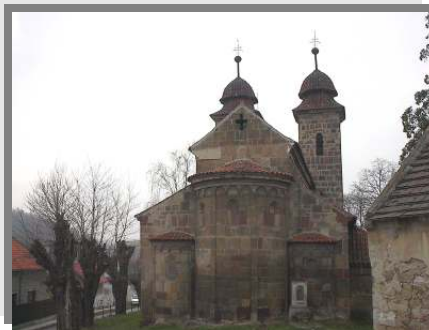
Bitvu dnes připomíná mohyla na Lipské hoře nad obcí, která byla vyrobena z pískovce a ozdobena kalichem v r.1881. Od mohyly je krásný výhled. Za hezkého počasí můžeme spatřit i Krkonoše.

V blízké obci Třebovle je gotický, později upravovaný kostel sv.Bartoloměje s barokní zvonící.

Pať jsme ještě sezobli nějaké sladkosti a vydali se na další cestu. Pokračovali jsme podle trasy. Před Vrátkovem jsme hledali cestu. Nařkonec jsme se zeptali na radu místních. Ti nám poradili dobře, aťorát to vedlo ostře dolů a ostře nahoru. Pať jsme sjeli docela pěkné serpentýny a vyjeli protisvaň. V Tismici jsme si prohlédli nádherný románský kostel.

- **Tismice**

Prastará ves, která leží západně od Českého Brodu. Můžeme zde najít pozůstatky slovanského hradiště z 8.-9.st., cenný románský kostel Nanebevzetí P.Marie, Kostel má trojlodní baziliku se dvěma věžemi a třemi apsidami (polokruhovitě výstupky pro oltář) z konce 12.st. Kostel se dochoval skoro v původním stavu, jen s drobnými gotickými a barokními doplňky. Na vnější straně kostela jsou renesanční náhrobníky. Kostel je postaven z neomítnutého červeného pískovce a patří k našim nejvýznamnějším románským památkám.

Dig usoudili, že mu došly pivínky v řeví. Kousek dál jsme objevili docela pěknou hospodu a zabrali volný stůl

Martin a Dig si dali pivo, Pavel a Markéta čaj a já kafe. A tak jsme seděli odpočívali, sledovali TV a povíдали si

Trz.

Ale nedá se nic dělat, musíme ještě dneska dojet do Prahy, takže platíme, vstáváme a zase nasedáme na kola. Před hospodou jsme středem posměchu místní omladiny, ale už jsme se to naučili ignorovat. Jedeme na Limuzy, Příšimasy a Škvorec.

Škvorec

• Dominantou městečka je zámek, který byl přestavěn v letech 1532-1550. Původně to byla tvrz. Zámek byl však v r.1639 vypálen Švédy a dnes jsou jeho zbytky nazývány Starý zámek. Ten stojí na vysunutém skalnatém ostrohu nad potokem. Jihovýchodní část je barokní a do dnešní podoby byla upravena v r.1964. Je přístupná veřejnosti, stačí jen přejít kamenný most přes bývalý příkop. Před kamenným mostem stojí socha sv. Prokopa z r.1735 z Braunovy dílny.

Naproti Starému zámku byl v r.1791 postaven tzv. Zámek Nový. Je to rozsáhlá barokní budova, doplněná o další obytné a hospodářské objekty kolem nádvoří. Za Novým zámkem je pozdně barokní kostel sv. Anny z let 1759-1767.

U Škvoreckého potoka za obcí se vine mělké 2 km dlouhé Údolí Svatopluka Čecha, zvané také Na dolíčkách, s pěkným přírodním koupalištěm.

Bližíme se ku Praze a začíná se stmívat. Za Škvorcem jsme s Digem objevili vedle příkopu na originálním stojanu televizi. Nedávali ale zrovna nic zajímavého,

tak si Dig alespoň nenávratně vypůjčil nějaký zesilovač a další součástky a pokračujeme dál. Dobročovice, Květnice, Sibiřina, tady už to důvěrně známe. Jedeme popaměti, i když už je tma. Uracíme se tou samou cestou, jako jsme vyjížděli. Za Štěrboholama se od nás odpojuje Pavel. Jede domů na Černý Most. A my pokračujeme dál až na Žižkov. V jeskyni jsme kolem půl osmé. Parkujeme kola, vybalujeme a rozcházíme se každý do svých domovů.

Tak a máme za sebou první letošní oficiální výpravu. Cesty pro rok 2002 jsou tímto otevřeny...

MRK.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	55,5	348	63,1	15,6	11-5

EPILOG:

SMS ze dne 24.3.2002 od Diga: DLE PORADU NIKDO NENÍ DOKONALY JE PAV PTAK NELETAVY.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

Pět otvíráků...: Martin, Markéta, Tereza, Pavel
a Dig

195 km

Velikonoce

Otevírání cest
15. – 17. 3. 2002

Praha-Žižkov	Levín	Přišimasy
Praha –	před	Škvorec
Malešice	Loukonosama	Dobročovice
<i>dále po</i>	doprava	Květnice
<i>Českobrodské</i>	Žiželice	Sibřina
Praha-	Dománovice	Praha-
Běchovice	<i>rovně</i>	Koloděje
<i>doleva</i>	Ohaře	Praha-Dubeč
Praha-	<i>doleva</i>	Praha-
Klánovice	Němčice	Štěrboholy
Šestajovice	Ovčáry	<u>Praha-Žižkov</u>
<i>doprava</i>	Kolín	
Jirny	výjezd	
přes dálnici,	z centra po	
doprava směr	ž.t.z.	
Poděbrady	Štítary	
Nehvizdy	Radovesnice I	
St.Vestec	<u>Lošany</u>	
Velenka	Neděle 17.3.	
Sadská	Polní	
<i>doleva</i>	Voděřady	
Zvěříněk	<i>doprava</i>	
<u>Nymburk</u>	Libodřice	
Sobota 16.3.	<i>doleva a pak</i>	
<i>z Nymburka</i>	<i>rovně</i>	
<i>po č.t.z.podél</i>	Bošice	
<i>Labe</i>	Klášterní	
Poděbrady	Skalice	
dále po č.t.z.	doleva a hned	
Libice nad	doprava	
Cidlinou	Třebovle	
<i>po silnici</i>	Borek	
Opolany	Lipany	
Opolánky	dále po č.t.z. a	
Libněves	změna mapy a	
<i>doprava</i>	trasovníku	
Dobšice	Hřiby	
Žehuň	Vitice	
Choťovice	<i>doprava</i>	
Žiželice	Kšely	
<i>doleva</i>	<i>přejet hlavní</i>	
Převýšov	Přistoupim	
<i>doprava</i>	Tuchoraz	
Chlumeč nad	Vrátkov	
Cidlinou	Tismice	
Olešnice	Limuzy	

© Hell's Tour+ 2002
„DIG“ & „Trz“ & „Mrk“
Neprodejné